

ΣΥΝΤΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΘΑΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον δις τοῦ μηνός.

Ἰω. Καμπούρογλους

Πως τρέφεται ὁ ἔρως

Μίμος εἰς τρεῖς σκηνάς

Ἰλισσός, Ἀθηνά

τμ. 3, τχ. 6/7 (15 Αυγούστου 1870), σ. 170-184

ΠΩΣ ΤΡΕΦΕΤΑΙ Ο ΕΡΩΣ

ΜΙΜΟΣ

ΕΙΣ ΤΡΕΙΣ ΣΚΗΝΑΣ.

Πρόσωπα

ΕΥΤΕΡΠΗ.

ΚΛΕΩΝ, σύζυγός της.

ΜΙΑ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΣ.

ΘΑΝΑΣΠΣ, υπηρέτης.

ΔΙΑΦΟΡΟΙ ΧΟΡΕΥΤΑΙ.

ΣΚΗΝΗ Α'.

Πολυτελής αίθουσα. Ὁ Κλέων ἀνακειλιμμένος ἐπὶ ἔδρῳ ἐνώπιον τῆς ἀπηνήροβολούσης ἐστίας ἀναγινώσκει ἐφημερίδα τινά. Ἐπὶ τῆς ἐν τῷ μέσῳ τῆς αἰθούσης τραπέζης ἡ Εὐτέρπη βυθμίζει παιγνιόχρητα προσέχουσα ὁμῶς μᾶλλον εἰς πᾶσιν τοῦ Κλέωνος κίνησιν.

ΚΛΕΩΝ (χαρμώμενος)

Τέλος πάντων, ἔμαθα μίαν ἀλήθειαν, καίτοι ἀναγινώσκων ἐφημερίδας.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ὅποιαν ἀλήθειαν ἔμαθες; συγχώρει τὴν περιέργειάν μου, διότι φοβοῦμαι μήπως τὸ εὖρημά σου τὸ Ἀρχιμήδειον εἶνε τὸ μέγιστον καὶ ταχικώτερον τῶν ψευμάτων. Γνωρίζεις ὅτι τὰ

καλὰ ψεύδη ὁμοιάζουσι πολὺ μὲ τὰς ἀληθείας, ὡς πρὸς τὴν πιθανότητα.

(Ὁ Κλέων ἐξακολουθεῖ ἀναγινώσκων. Ἡ Εὐτέρπη θεωρεῖ αὐτὸν ἐπὶ τινὰ λεπτά, εἶτα κινουσα τὴν κεφαλὴν ἐπαναλαμβάνει τὸ παίγιόν της· ἐπέρχεται μακροτάτη σιγή.)

ΚΛΕΩΝ

(ἐγειρόμενος καὶ περιπατῶν.)

Ἔμαθα μεγίστην ἀλήθειαν· ἰδοὺ αὕτη. Θέλεις νὰ λυτρωθῆς ἀπὸ γυναικείας φλυαρίας; νυμφεύσου μετὰ φλυαροῦ γυναικός, ἄφες νὰ παρέλθῃ ἕν ἔτος, εἶτα ἀναγίνωσκε καθ' ἐσπέραν ἐφημερίδας, ἀναγίνωσκε πρὸ πάντων τὴν τελευταίαν Κυριακὴν τῶν ἀποκρέω, ἀφοῦ κλείσῃς καλῶς τὴν θύραν σου, δείχθητι ἀδιάφορος πρὸς πᾶσαν τῆς συζύγου σου ἀπαίτησιν διασκεδάσεως κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην, καὶ τότε θὰ ἴδῃς τὴν καλὴν σου Εὐτέρπην νὰ καταστρώνῃ ἐν σιωπῇ χαρτία ἐπὶ τῆς τραπέζης.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ἐν πρώτοις δὲν ἐσιώπων διότι μὲ στερεῖς τοῦ χοροῦ τῆς φίλης μου Καλλιόπης, ἀλλὰ διότι καὶ σὺ δὲν ἐλάλεις. Ἐπειτα, σὲ παρακαλῶ, πότε ὑπῆρξα φλύαρος γυνὴ ἐγώ;

ΚΛΕΩΝ.

Προσεβλήθης; χὰ! χὰ! Αἶ, φίλη μου, ἔμαθα καὶ ἄλλην ἀλήθειαν· ὅταν ἡ γυνὴ σιωπᾷ, αἶτινα ὀλόκληρος βράζει ἐντὸς της καὶ δὲν ἀργεῖ ἢ ἐκρηγίς. Δυστυχεῖς σύζυγοι, ὅσοι δὲν δύνασθε νὰ παρέχητε ὕλην φλυαρίας εἰς τὰς γυναῖκας ὑμῶν! θὰ ταχῆτε ὑπὸ γρώματα τέφρας, χρησιμεύοντες ὡς παράδειγμα διὰ τοὺς υἱοὺς ὑμῶν ὅταν σὰς ἀνακαλύπτωσιν, ὡς τὰ ἐρείπια τῆς Πομπηίας, ροφῶντας ταμβάκον εἰς τινὰ γωνίαν τοῦ δωματίου καὶ καθαρίζοντας διὰ ρινόμακτρον τὰ ὀμματοῦχλιά σας.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ἐχεις ἔρεξιν, φίλε μου, ἀπόψε· ἀλλ' εἶσαι ἀνούσιος πολὺ καὶ οὐδὲν νόστιμον λέγεις.

ΚΛΕΩΝ

(διευθετῶν τὴν κόμην του πρὸ τοῦ καθρέπτου.)

Τὸ πιστεύω· πῶς εἶνε δυνατόν νὰ τέρπῃ σύ-

ζυγος ἀρνούμενος νὰ συνοδεύῃ τὴν σύζυγόν του εἰς χορὸν προσωπιδοφάρων;

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Πόθεν εἰκάζεις ὅτι βαρέως φέρω τὴν σημερινὴν σου ἰδιοτροπίαν;

ΚΛΕΩΝ.

Ἰδιοτροπίαν, λέγεις; Ὡραῖα προσδιορίζεις τὰ πράγματα· οἱ ἄνθρωποι καὶ πρὸ πάντων αἱ γυναῖκες, ἐπὶ τοσοῦτον ἐξῆλθον τῆς συνήθους τραχιᾶς τοῦ βίου, τῆς φυσικωτέρας, τῆς μᾶλλον ἐμπρεπούσης εἰς ὃν λογικόν, ὥς πᾶν τὸ τακτικόν καὶ σῶφρον θεωροῦσιν ἰδιοτροπίαν, τὸ δ' ἔκτακτον καὶ παράλογον φυσικὸν τῶν πραγμάτων ῥοῦν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Νυστάζεις, Κλέων· δὲν σὲ ἀπαντῶ πλέον οὐδὲ λέξιν, ἐπιεικῆς κατὰ τοῦτο φαινόμενη.

ΚΛΕΩΝ.

Τὸ πιστεύω· διότι ἡ ἐπιεικεία εἶνε προτέρημα ὀπισθεν τοῦ ὁποίου συνήθως κρύπτουσιν οἱ ἀνίσχυροι τὴν ἀδυναμίαν των. Δυστυχῶς ἡ ἀδυναμία εἰς τὰς γυναῖκας εἶνε τὸ φοβερώτερον ὄπλον, διὸ φοβοῦμαι πολὺ τὴν προδοτιδα ταύτην ἐπιεικειάν σου, φιλιτάτη Εὐτέρπη.

(προσέρχεται θωπεύων τὴν παρειὰν αὐτῆς.)

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ἄν πρόκειται, κύριε, νὰ μὲ κρατήσῃς ἀπόψε ἐδῶ διὰ νὰ μὲ ὑβρίζῃς, ἐγὼ βεβαίως δὲν μένω. Ἄφες με, μὴ μ' ἐγγίξῃς· εἶσαι ἀνυπόφορος.

ΚΛΕΩΝ.

Καὶ πῶς; Εὐτέρπη, ὕβρεις λέγεις τὰς θωπειάς μου; Ἄλλ' ἔχεις δίκαιον· ἂν ὄχι ὕβρεις, βεβαίως ὅμως εἶνε πράξις βυφοκίνδυνος, καθὼς κ' αἱ ὕβρεις. Θωπεύω ὄριν· σὲ εὐχαριστῶ, μὲ προειδοποίησας.

ΕΥΤΕΡΠΗ (γελάσασα.)

Ἦλθεν ἡ σειρά μου· ἄς γελάσω. Ἐδῶ λοιπὸν

ἀπέληγεν ἡ τόση σου ἀνία τῆς ἐσπέρας ταύτης ;
Φίλε μου, σὲ συμβουλεύω νὰ ὑπάγωμεν εἰς τὸν
χορὸν, διότι ἀμφότεροι οὐδόλως εἴμεθα διατε-
θειμένοι νὰ ὁμιλήσωμεν ἐν ἡσυχίᾳ. Ὡς ἐφημερι-
δογράφοι καὶ ὡς βουλευταὶ παρεκκλίνομεν ἀπὸ
γενικοτήτων εἰς προσωπικότητας.

ΚΛΕΩΝ.

Αἱ ὁποῖαι δὲν σὲ συμφέρουν, κυρία.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Τί ἐννοεῖτε, κύριε ; εἰς βλέπω ὑποπτον.

ΚΛΕΩΝ.

Τίποτε, τίποτε. Τὸ κατ' ἐμὲ ἔχω ὄρεξιν ἀπό-
ψε ν' ἀναγνώσω ἐφημερίδας. (Μετὰ προπεποιημένης
ἀδιαφορίας.) Σὺ, ἂν θέλῃς, ὑπάγε μόνη εἰς τὸν χο-
ρὸν* δὲν συμφωνοῦμεν ἀπόψε, τὸ εἶπας, καὶ πρέ-
πει νὰ χωρισθῶμεν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Πολλὴν ἀδιοφορίαν δεικνύεις, φίλε μου. (κατ'
ἰδίαν) Καλὰ* θὰ μετανοήσῃς.

ΚΛΕΩΝ.

Ἐλπίζω ὅτι σὲ εὐεργετῶ διὰ τῆς ἀδιαφο-
ρίας μου.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Δὲν ἐπαιτῶ εὐεργετίας. (ἀνοίγοντα τὴν θύραν φω-
νάει) Θανάση, Θανάση.

ΚΛΕΩΝ

(καθήμενος καὶ ἀναγινώσκων ἐν ἡμερολόγιον.)

« Ἐρως ἀπολήγων εἰς γάμον, εἶναι οἶνος γε-
νόμενος ὄξος. »

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ὅταν πάσχη τις τὴν κεφαλὴν κάμνει ἐντρί-
ψεις δι' ὄξους. (κατ' ἰδίαν) Θὰ ἴδῃς.

(Εἰσέρχεται ὁ Θανάσης.)

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Τί ἀγαπᾶτε, κυρία ;

ΚΛΕΩΝ.

Πήγαίνε ἔξω, Εὐτέρπη, νὰ εἴπῃς τί ἀγαπᾷς.
Μὴ λαλῆς ἐνώπιόν μου.

ΕΥΤΕΡΠΗ

(ῥίπτουσα ἐν ἀδημονίᾳ κατὰ γῆς ἐν ποτήριον
καὶ θραύουσα αὐτό.)

Κλέων μὲ δυσαρρεστεῖς, μὲ ἀδικεῖς.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Ἄγαπᾶτε νὰ συνάξω τὰ τεμάχια ταῦτα τοῦ
ποτηρίου ; (κύπτει καὶ συνάξει αὐτά.) Φαντασθῆτε,
κυρία, ὅτι ἔμεινα μόνος ἀπόψε εἰς τὴν οἰκίαν
ὑπηρετῶν* ἡ Μαριγῶ ἔφυγε καὶ δὲν θὰ ἔλθῃ
πρὸ τῆς πρωΐας* ὁ Κυρλίκος ἔφυγε καὶ θὰ ἔλθῃ
αὔριον. Εἶνε, λέγουν, ἀποκρέω καὶ θὰ διασκεδά-
σουν* ἀλλ' ἐγὼ ὁ δυστυχὴς δὲν ἔχω ψυχὴν ;

ΚΛΕΩΝ (δυσαναχτητῶν.)

Εὐτέρπη, εἶπέ ταχέως τὰς διαταγὰς σου. Ἐν-
νοεῖς, ὅτι δὲν ἔχω ὄρεξιν νὰ ἀκούω τὰς φλυα-
ρίας τοῦ ἀνόητου αὐτοῦ.

(Ὁ Θανάσης ἀκτινίσσεται καὶ φεύγει πάλιν ἐκ τῶν χειρῶν
του αἱ θραυθεῖται ὕλοι. Στρέφει πέραξ βλέμμα ἡλίθιον.)

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Δὲν βλέπω ἐδῶ κανέναν ἀνόητον* δὲν ἀκούω
κανένα φλυαροῦντα. Ποῖον ἐννοεῖ, κυρία ; μήπως
βλέπει φαντάσματα ; Χριστὸ καὶ Παναγία.

ΚΛΕΩΝ.

Ἐσὲν ἐννοῶ, ἡλίθιε. Σύναξε τὰς ὕλους
ἡγήγορα καὶ μὴ λαλῆς πολλά.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Θανάση, ὑπάγε ἀμέσως νὰ εὔρῃς μίαν ἄμα-
ξαν. Θὰ ὑπάγω εἰς τὸν χορὸν.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Καὶ ποῖος θὰ ὀδηγήσῃ τὴν ἄμαξαν ; Ἐγὼ
δὲν δύναμαι, διότι εἶμαι μόνος εἰς τὴν οἰκίαν.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ἄνόητε, ὅταν σὲ λέγω ἄμαξαν, ἐννοεῖται ὅτ

Θά ἔχη καὶ ἀμαξηλάτην· ἀλλὰ νυστάζεις καὶ σὺ φαίνεται.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Μὲ συγχωρεῖτε, κυρία, ἐνόμισα . . . Ἀλλὰ περιμένετε νὰ συναζῶ πρῶτον αὐτά.

ΚΛΕΩΝ (ἐγχειρόμενος πλήρης ὄργῃ.)

Πήγαινε, ἀνόητε, σὲ λέγουν, φεύγε μίαν στιγμήν ταχύτερα. (Ὁ Θανάσης ἔντρομος βίπτει πάλιν κατὰ γῆς ὄσας ὕλους ἐκράτει καὶ φεύγει κτυπῶν τὸ μέτωπον εἰς τὴν θύραν.) Περύεργον! Θὰ ἀκούω τώρα καὶ τὰς ἀνοησίας αὐτοῦ.

ΕΥΤΕΡΠΗ (μειδιῶσα.)

Σὲ ἀφίνω μόνον, φίλε μου· ὑπάγω νὰ ἐνδυθῶ.
(ἐξέρχεται.)

ΚΛΕΩΝ (μόνος.)

Τοῦτο μᾶς ἔλειπε! (ἀποβρίπτει τὸ βιβλίον καὶ κἀθίεται.) Σὲ ἀφίνω μόνον· δηλαδὴ σὲ . . . Παράδοξος ὅμως εἶμαι ἀπόψε· ἀπαίσιος σκέψεις διασταυροῦνται ἐν τῇ κεφαλῇ μου, πλέκουσαι εἰδός τι ἀράχνης σκοτιζούσης τὴν διαύγειαν τοῦ νοῦς μου· τὰ πάντα μὲ φαίνονται μελανά· τί νὰ κάμω εἰς τὸν χορὸν, ἂν ὑπάγω; Θὰ ἶδω πόδας ἐν βυθμῷ τύπτοντας τὸ ἔδαφος, γυναικας ἡμιγύμνους, ἀνδρας ἀνευ ἀνδρικοῦ χαρακτήρος, παιδία πιθηκίζοντα καὶ θέλοντα νὰ φανῶσιν ἄνδρες τέλειοι, παρθένους ἀνευ ἐρυθήματος, ἐκτὸς τοῦ ἐκ τῆς ἀγωνίας τοῦ χοροῦ προερχομένου, τίς οἶδε δὲ καὶ τίνος ἄλλου ἐρυθήματος . . . Οὐφ! εἶνε ζέστη ὅμως ἐδῶ μέσα. (Ἀνοίγει τὸ παράθυρον.) Ἀλλὰ ὑπάρχει βᾶσις τις εἰς τὰς ὑποψίας μου· προχθὲς εἰς τὸν χορὸν τοῦ κυρίου Ὁρέστου, πολλὰ, πολλὰ παρετήρησα, ὅσα σύζυγος μόνος παρατηρεῖ. Ἐπειτα, πρὸς τί ἡ ἐπιθυμία αὕτη καὶ ἡ ἐπιμονὴ τῆς Εὐτέρπης; ἰδοῦ, φεύγει μόνη χαίρουσα διὰ τὸ εὐτύχημα. Πρέπει νὰ τὴν ἀφήσω; ἔχι, θὰ ὑπάγω καὶ ἐγὼ μετ' αὐτῆς· ἀδιάφορον ἂν αἱ ὑποψίαι μου τὴν ἀναγκάσουν νὰ λάβῃ δραστηριώτερα μέσα πρὸς . . . Οὕτω τοῦλάχιστον ἀνέγνωσα εἰς τοῦ Βαλζάκ μοι φαίνεται τὰς κοινωνικὰς μελέτας· ὅτι αἱ σύζυγοι στενοχωρούμεναι, κατορθάνουν παραδόξως πως νὰ εὐρύνουν τὸν κύκλον τῶν ἐνεργειῶν των, διὰ

ν' ἀπατήσωσι τὸν δυστυχῆ σύζυγον. Ἀλλ' εἶνε μωροὶ οἱ κατ' ἰδέαν μόνον σπουδάσαντες τὴν κοινωνίαν. Εἶνε μωροὶ πάντες οὗτοι, ὅσοι διαγράφουν κανόνας καὶ ὄσια ψυχῆς καὶ καρδίας. Αὐτῶν οὗτοι, ὡς ἀπεδείχθη, εἶνε οἱ μᾶλλον εὐαπάτητοι, μεθ' ὅσας μελέτας καὶ ἂν ἔκαμαν . . . (Εἰσέρχεται πλουσίως πρὸς χορὸν ἐνδεδυμένη ἡ Εὐτέρπη.)

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Εἶμαι καλῶς ἐνδεδυμένη, Κλέων;

ΚΛΕΩΝ.

Ἄδιαφορῶ.

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Λοιπὸν δὲν θὰ ἔλθῃς μετ' ἐμοῦ;

ΚΛΕΩΝ (μετὰ στιγμὴν ἀγωνίας.)

Ὅχι· δὲν θὰ ἔλθω· πήγαινε, διασκέδασον, χόρευσον, κάμε ὅ,τι θέλεις.

ΕΥΤΕΡΠΗ (κατ' ἰδίαν.)

Βεβιασμένη ἀδιαφορία! Ἴσως θὰ μὲ ἀκολουθήτῃ ἅμα ἀναχωρήσω· καὶ τότε καταστρέφονται τὰ σχέδιά μου ὅλα. (πρὸς τὸν Κλέωνα) Ὁ Θανάσης δὲν ἦλθεν ἀκόμη;

ΚΛΕΩΝ.

Δὲν εἰξούρω· οὔτε φροντίζω.

(εἰσέρχεται ὁ Θανάσης.)

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Κυρία, ὁ ἀμαξηλάτης μετὰ τῆς ἀμάξης τοῦ περιμένει. Νὰ συναζῶ αὐτά;

ΕΥΤΕΡΠΗ.

Ναί, συναζέ τα. Κλέων, καλὴν νύκτα.

(Ὁ Κλέων καθήμενος στρέφει τὰ πόδια μετ' ὀργῆς πρὸς τὴν θύραν καὶ σιωπῶν ἀπειλεῖ τὸ πῦρ τῆς ἐστίας. Ἡ Εὐτέρπη ὑπομειδῶσα ἐξέρχεται. Ὁ Θανάσης κῆπτει νὰ συναζῇ τὰς ὕλους.)

ΚΛΕΩΝ (ἐγχειρόμενος.)

Ἀκόμη ἐδῶ εἶσαι; Ἐξέλθε, μ' ἐσκοτίσας. (ὁ Θανάσης ψιθυρίζων ἐξέρχεται) Φέρε με ἕνα καφὲν ταχέως ὅμως, εἰδεμῆ... — Ἰδοῦ ἡ πρώτη δυσά-

ρεστος ἐσπέρα, ἀφ' ἧς ἐνυμφεύθην. Ἄλλοίμονον! τίς ἤλπιζεν ὅτι εἰς τοιαύτας σκηνάς θά ἀπολήξῃ ἡ γοητεία ἐκείνη τῶν ἡμερῶν, ἃς ὄνειροπολῶν παρὰ τῆ μνηστῆ μου διηρχόμην, εὐτυχῆς λογιζόμενος ὅσον οὐδεὶς; ὦ! ὑμέναιε, ὑμέναιε, εἶσαι σκελετὸς, εἰς οὗ τὰ ὄστα ἀναφρίχωνται, ἐνόσω εἶνε ἀνοιξίς, ὁ κισσὸς, αἱ ῥοδωνιαί, τὸ αἰγόκλημα, οἱ ἀνθοῦντες βλαστοὶ τῆς πορτοκαλέας, καὶ φαίνεσαι ὅλος ἀνθοστεφής, ἀρώματα ἀποπνέων· ἀλλ' ἐπέρχεται ὁ χειμῶν... Πλὴν διατί μένω ἀδρανῆς οὕτω; διατί δὲν προσεπάθησα νὰ ζωπυρώσω ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς Εὐτέρπης τὸν σπινθῆρα τοῦ συζυγικοῦ ἐκείνου φίλτρου; διατί δὲν προσεφέρθην αὐτῇ ὅπως ἄλλοτε πράως καὶ μελιχίως; (εἰσέρχεται ὁ Θανάσης κομίζων τὸν κάρην.) Θανάση, φέρε με ταχέως τὰ ἐνδύματά μου, γνωρίζεις, τὰ μελανά, διὰ τὸν χορὸν.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Δὲν θέλετε νὰ συνάξω αὐτά; Καλὰ, καλὰ, μὴν ὀργίζεσθε.

(εἰσέρχεται.)

ΚΛΕΩΝ (μόνος.)

Ναί· πρέπει νὰ ὑπάγω ἐκεῖ. Θὰ ζητήσω συγγνώμην, θὰ τὴν παρακαλέσω, θὰ δείξω ὅτι δὲν κατεβλήθην ὑπὸ τοῦ κόρου, θὰ τὴν λατρεύσω, ὅπως κατὰ τὴν πρώτην τοῦ γάμου ἡμῶν ἡμέραν. Ἀνόητος ἐγώ! συνέλαβον ὑπονοίας διὰ τὸ ἀγαθὸν τοῦτο πλάσμα, διὰ τὴν ἐνάρετον ταύτην σύζυγον· ἐγενόμην ἐγὼ αὐτὸς αἴτιος τῆς δυσθυμίας μου. (κράζει) Θανάση, φέρε καὶ τὰ νέα ὑποδήματά μου.— Ἡ δυστυχής! μὲ ἠτένιζεν ἔκπεπληγμένη· πόσον θὰ ἐλυπεῖτο ὅτι τοσοῦτον παρήλλαξα! (ἐκβάλλει τὸ ἐνδύμα του καὶ τὰ ὑποδήματά του καὶ ἐγκαλοῦται βαδίζων) Εὐτυχῶς, συνῆλθον ἐγκαίρως· ἐλπίζω ταχέως νὰ λησμονηθῇ ἡ δυσάρεσκειά μας αὕτη. Ἡ δυστυχῆς Εὐτέρπη! μὲ ἀγαπᾷ, εἶμαι βέβαιος.— Ἄ, ἄ, ἄ, ἄ, ὦχ, ὦχ! τί συμβαίνει λοιπόν; ὦ κατηραμένη στιγμή, ἐπάτησα τὰς θραυσμένας ὑέλους. Κατάρρα! Οὕτως ἐνῶ ὄνειροπολοῦντες πλανώμεθα εἰς κόσμους ἰδανικοὺς εὐδαιμονίας, πατῶμεν αἴφνης ἐπὶ τῶν τμημάτων τοῦ κυπέλου τῶν ἐλπίδων ἡμῶν, ὕπερ γυνῆ, γυνῆ μᾶς ἔθραυσε. Ὅχι· δὲν θὰ ὑπάγω, ἄς με καλέσουν δεισιδάιμονα.

(εἰσέρχεται δραματικῶς ὁ Θανάσης.)

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Ἦλθε κάτω ἐρ' ἀμάξης, κύριέ μου, μία πλου-

σιονδεδυμένη κυρία μὲ προσωπίδα καὶ ἐπιμένει νὰ ἀναβῇ· ζητεῖ τὴν κυρίαν καὶ ὑμᾶς· τί νὰ τῆ εἶπω;

ΚΛΕΩΝ.

Ἄς ἔλθῃ. (ἐνδύεται πάλιν κατεσκευασμένος.) Θανάση, κλείσε τὸ παράθυρον, διότι ἔχει ψῦχος πολὺ ἀπόψε· πήγαινε τώρα, εἰπέ εἰς τὴν κυρίαν νὰ ἀναβῇ· ἀκουσον, δὲν θέλω πλέον τὰ ἐνδύματά μου, μὴ τὰ φέρῃς.

ΘΑΝΑΣΗΣ (ἀποχωρῶν.)

Ἄ, κύριέ μου, ἐμειναν αὐτὰ ἐδῶ κάτω, καὶ ἔρχονται ξένοι· δὲν πταίω ἐγώ·

(εἰσέρχεται.)

ΚΛΕΩΝ (μόνος.)

Τί θὰ εἶπω τώρα εἰς τὴν κυρίαν αὐτήν, ἂν ζητήσῃ τὴν σύζυγόν μου; (σκέπτεται.) Ἴσως θὰ εἶπεν ἤδη ὁ βλάξ οὗτος ὅτι ἡ σύζυγός μου ἐξῆλθε μόνη, ὥστε δὲν δύναμαι νὰ ψευσθῶ.

(εἰσέρχεται ἡ προσωπίδοφόρος κυρία.)

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Καλὴ ἐσπέρα, κύριε Κλέων, καλὴ ἐσπέρα, μὲ γνωρίζετε;

ΚΛΕΩΝ.

Σὰς γνωρίζω βεβαίως, ἀλλὰ δὲν σὰς ἀναγνωρίζω, κυρία· ὅμως ἐννοῶ ὅτι ὑπὸ τὸν μέλανα τοῦτον μανδύκα καὶ ὑπὸ τὴν προσωπίδα ταύτην κρύπτονται θέλγητρα. (λαμβάνει χαριεντικῶς τὴν χεῖρά της) Ὅποια λεπτότης χεῖρός! Θέλετε νὰ ἐκβάλω τὸ χειρόκτιόν σας; βεβαίως θὰ ἀναγνωρίσω τὴν λεπτορυῆ ταύτην χεῖρα.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ὅχι, κύριε, ὄχι· δὲν θέλω νὰ μὲ γνωρίσητε· διότι προχθὲς εἰς τὸν χορὸν τοῦ κυρίου Ὀρέστου ἀρκετὰ καὶ σεῖς μ' ἐβασανίσατε. Ἦλθον ἐπίτηδες νὰ λάβω τὴν Εὐτέρπην καὶ ὑμᾶς, ἵνα ὑπάγωμεν ὁμοῦ εἰς τὸν χορὸν τῆς κυρίας Καλλιόπης, ὅπου ἤμην πρό ὀλίγου καὶ μὲ ἀπορίαν μου δὲν σὰς εἶδον. Ἐμπρὸς λοιπόν· ἔχω κάτω τὴν ἀμαξίαν μου, μολονότι δὲν ἀπέχομεν πολὺ ἀπὸ τῆς οἰκίας ὅπου εἶνε ὁ χορὸς· τί στενοχωρεῖσθε;

ΚΛΕΩΝ.

Κυρία μου, λυποῦμαι πολὺ ἠναγκασμένος ὦν νὰ ἀποποιηθῶ τὴν εὐγενῆ πρόσκλησιν ὑμῶν, ἐπειδὴ . . .

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Πραγματικῶς, ἐλπιμόνετα· ὁ ὑπρέτης σας μὲ εἶπεν ὅτι εἴσθε μόνος· πῶς συμβαίνει τοῦτο, κύριε Κλέων;

ΚΛΕΩΝ.

Διὰ νὰ ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς δεχθῶ μόνος μόνην, κυρία μου· δὲν εἶχαν καλὴν προαίθεσιν;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Παρατηρῶ ὅτι δεινὸς ἀντεπεξέφερασε ἐναντίον μου, ἐνῶ δὲν σὰς προσέβαλα.

ΚΛΕΩΝ.

Ἄλλ' οὐδ' ἐγώ· (μετὰ περὶς) σὰς ἐκολάκευσα ἀπλῶς.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Ὡραία φιλοπροσύνη! Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ποῦ εἶνε ἡ Εὐτέρπη;

ΚΛΕΩΝ.

Μετέβη . . . μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ της εἰς τὸν χορὸν τῆς ἐσπέρας ταύτης.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Δὲν εἶνε δυνατόν· ἐγὼ ἔρχομαι ἐκεῖθεν καὶ οὔτε τὴν σύζυγόν σας, οὔτε τὸν ἀδελφόν της εἶδον.

ΚΛΕΩΝ (τετραγαγμένος κατ' ἰδίαν.)

Εἶνε ἀληθές ἄρά γε; ποῦ λοιπὸν εἶνε ἡ Εὐτέρπη; ἀλλὰ πιθανῶς μὲ ἀπατᾷ ἡ κυρία αὕτη διὰ νὰ μὲ πειράξῃ, ἐπειδὴ ἠννόησε τὴν ταραχὴν μου. (πρὸς τὴν κυρίαν) Σὺ βεβαίως ὅτι ἐκεῖ εἶνε ἡ Εὐτέρπη· ἀνεχώρησε πρὸ ἡμισίας περίπου ὥρα, ἐγὼ δὲ . . . δυσθυμὸς ὦν ὀλίγον ἀπόψε, ἠθέλησα νὰ μείνω ἐνταῦθα ἀναγινώσκων τὰ νέα τῶν ἐρημερίδων.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Ἐξάρετος σύζυγος!

ΚΛΕΩΝ.

Καὶ εὐτυχῆς, ἀροῦ ἔχει ἐνώπιόν του τοιαύτην ἀξίεραστον κυρίαν. (κατ' ἰδίαν) Ἐν τούτοις ἀνησυχῶ λίαν.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Ἄστε μάταιος ἀπέβη ὁ κόπος μου· μὲ συχωρεῖτε, δὲν ἐνοῶ νὰ σὰς προσβάλω.

ΚΛΕΩΝ.

Κυρία μου, πρὸς ἀποζημιώσιν σας, δέχομαι νὰ σὰς ὀδηγήσω εἰς τὸν χορὸν.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Αὐτὸ ἐννοεῖται, κύριε· ἀλλ' ἐγὼ ἐπεθύμουν κυρίως τὴν Εὐτέρπην, διὰ νὰ πλέξωμεν ἀπόψε νοστιμωτάτην τινὰ κωμῳδίαν εἰς τὸν χορὸν, σκοπὸν ἔχουσαν νὰ σκανδαλίσῃ τὸν σύζυγόν μου.

ΚΛΕΩΝ.

Εἴσθε ὑπανδρὸς; (κατ' ἰδίαν) Δὲν μὲ ἀρέσκει τοιαύτη φίλη, δίδουσα τοιαῦτα παραδείγματα εἰς τὴν σύζυγόν μου.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ (καθημένη.)

Λοιπὸν, κύριε Κλέων, ἐτοιμασθῆτε· σὰς ἀναμένω. Βεβαίως προσωπίδοφορῶν θὰ ἔλθητε.

ΚΛΕΩΝ

Ἄλλ' ὅμως πρέπει νὰ γνωρίσω ποῖα εἴσθε. Μὴ σὰς κακοφανῇ ἂν εἶπω ὅτι διπλὴν οὕτω φέρετε προσωπίδα, ἐπειδὴ εἴσθε γυνὴ καὶ γυνὴ μετημφοισμένη· ῥίπτουσα τὴν μίαν, ἀπορρίπτετε καὶ τὴν ἄλλην, διότι τότε θὰ μοὶ εἴσθε φίλη, γνωστή καὶ οὐχὶ γυνὴ ἀπλῶς.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Κύριε, τὰ ἐπιχειρήματά σας εἶνε σχολαστικά· αἱ ἀστειώτητές σας θὰ ἐλήφθησαν ἐκ κωμῳδίας τινὸς ὑπὸ διδασκάλου ποιηθείσης. Ἄρκει ὅτι σας ὑπόσχομαι νὰ μὴ εἶπω εἰς οὐδένα τὸ ὄνομά σας καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ χοροῦ· βεβαιωθῆτε, θὰ μείνητε ἄγνωστος· ἀλλὰ τί ἐπιμένω; ἂν δισταζήτε ἀναχωρῶ, κύριε.

ΚΛΕΩΝ (ιδίᾳ.)

Ἄν δὲν ἦν ἐκεῖ ἡ σύζυγός μου, πόσον γελοῖος θὰ καταστῶ! ἂν ἦνε καὶ ὑποπτευομένη αἴφνης ἔλθῃ ἐνταῦθα καὶ μάθῃ ὅτι ἐξῆλθον μετ' ἄλλης γυναίκος, πῶς θὰ δικαιολογηθῶ; Καὶ ὅμως ἡ εὐκαιρία εἶνε καταλληλοτάτη διὰ νὰ τὴν κατοπτεύσω ἄγνωστος ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους. (Πρὸς τὴν Προσωπίδα.) Κυρία, μετὰ διτταγμοῦ θὰ σὰς παραλέσω νὰ μὴ μὲ προδώσῃτε εἰς τὴν σύζυγόν μου, ἂν συναντηθῶμεν εἰς τὸν χορὸν· μ' ἐφέρατε εἰς δεινὴν θέσιν.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ (γελώσα.)

Ἐννοῶ, ἐννοῶ, κύριε, τὴν θέσιν σας.

ΚΛΕΩΝ.

Μὴ με εἰρωνεύεσθε, κυρία. Μ' εὔρετε εἰς στιγμήν μεγίστης δυσθυμίας καὶ σχεδὸν δὲν ἔχω συναίσθησιν τῶν πράξεών μου· ἄλλα εἶχον ἀποφασίσει καὶ ἄλλα, ἰδοῦ, μέλλω νὰ πράξω. Ἐλησμόνησα. Θέτω ὡς ὄρον ὅτι δὲν μένω εἰς τὸν χορὸν πλέον τῆς μιᾶς ὥρας.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ὅταν θέλετε, φεύγετε.

ΚΛΕΩΝ (πρὸς τὸν Θανάσῃν εἰσερχόμενον).

Θανάσῃ, διευθέτησον ἐδῶ τὰ τοῦ δωματίου. (Πρὸς τὴν Προσωπίδα.) Κυρία, σὰς ἀφίνω νὰ δώσῃτε ὑμεῖς διαταγὰς εἰς τὸν ὑπηρέτην πρὸς πληρεστέραν ἐπιτυχίαν τῆς κωμωδίας μας· ὑπάγω νὰ ἐτοιμασθῶ.

(εἰσέρχεται.)

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄκουσε, Θανάσῃ· μετὰ μίαν ὥραν ἔλθῃ καὶ περίμενε ἐξωθεν παρὰ τὴν θύραν τῆς κυρίας Καλλιόπης.

ΘΑΝΑΣΗΣ,

Μόνον τοῦτο; πόσον καθαρὰ ὁμιλεῖτε. Ὁ κύριός μου δὲν εἰξεύρω τί ἔχει ἀπόψε· τὸν ἄρρησε μόνον ἡ κυρία μου καὶ πλησιάζει νὰ παραζαλισθῇ.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ (καγχάζουσα.)

Ἄ! πόσον θὰ γελάσω ἀκόμη. Ἴδου κωμωδία πραγματική.

ΘΑΝΑΣΗΣ (μετὰ μυστικότητος).

Καὶ ποῦ θὰ ὑπάγετε τώρα, κυρία;

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Πῶς; ἤδη λοιπὸν ἐλησμόνησας τὰς παραγγελίας μου; Σοὶ εἶπα, νὰ ἔλθῃς μετὰ μίαν ὥραν εἰς τῆς κυρίας Καλλιόπης.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Ναί! ἀλλὰ δὲν μὲ εἶπτε σεῖς ποῦ θὰ ὑπάγετε.

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἐκεῖ θὰ ἤμεθα, ἐκεῖ· καυμένη, πάντοτε ἡλίθιος θὰ ἦσαι.

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Πάντοτε, πάντοτε ἀλήθιον μὲ λέγουν· τί νὰ γίνῃ; δὲν ἔμαθα νὰ λέγω ψεύματα ὅπως ὁλος ὁ κόσμος· τότε δὲν θὰ μ' ἔλεγαν ἀλήθιον.

(εἰσέρχεται ὁ Κλέων προσωπίδοφορῶν.)

Η ΠΡΟΣΩΠΙΣ. (πρὸς τὸν Κλέωνα.)

Ἐπάγωμεν λοιπὸν ὠραῖος εἶνε ὁ μανδύας σας αὐτός· εἰσθε ἀγνώριστος ἐντελῶς.

ΚΛΕΩΝ (βάλλον τὰ χειρόκτιά του.)

Ὅρισσατε, παρακαλῶ, κυρία· ἂν σφάλω, ἡ αἰτία εἰσθε σεῖς, ἀλλ' εὐχαρίστως παραδίδομαι εἰς κυρίαν τοσοῦτον ἀξιεράστον. (βαίνουσι πρὸς τὴν θύραν) Θανάσῃ, ὅπως εἶπα πρόσεξε νὰ πράξῃς· πρὸ πάντων ἅμα ἔλθῃ ἡ κυρία σου . . .

(ἡ Προσωπίς σφίρει αὐτὸν καὶ εἰσέρχεται κρατούμενη ἐκ τοῦ βραχίονος.)

ΘΑΝΑΣΗΣ (μόνος.)

Πρὸ πάντων ἅμα ἔλθῃ ἡ κυρία σου! καὶ ἔπειτα; πῶς θέλει ν' ἀποτελειώσω ὅσα ἀρχίζεις; τότε πρέπει νὰ ὑπάγω κ' ἐγὼ εἰς τὸν χορὸν, νὰ

λάβω τὸν βραχίονα τῆς κυρίας αὐτῆς, νά, νά, νά . . . διότι κάτι ἤρχιστε τώρα, εἶμαι βέβαιος, ἀλλὰ πῶς θὰ τελειώσῃ; Αἶ! καυμέν' ἀνδρόγυνα, ἀνακατωμένα πράγματα εἶσθε· οὔτε ὁ ἀνὴρ διακρίνεται, οὔτε ἡ γυνή· ἀνδρόγυνα λέγονται, ἀκαύεις; Αἶ! τὰ βλέπομεν ἡμεῖς οἱ ὑπερέται . . . Ἄλλ' ἄς συνάξω τέλος πάντων αὐτάς ἐδῶ τὰς ὑέλους· πρὸ ὀλίγου ἐφώναζεν ἄχ! ὦχ! ὁ κύριός μου· καλὰ θὰ τὴν ἔπαθε! ἄς ὑπάγω νὰ λάβω τὸ σάρωθρον.

(ἐξέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ Β'.

* Ἄλλη οἰκία. Δομάτιον ἀνακτόσεως περικείμενον εἰς τὴν αἰθουσαν τοῦ χοροῦ· φαίνονται πρὸς τὸ βάθος διὰ τῆς θύρας ζεύγη χορευόντων· ἀκούεται ἡ μουσική. Εἰσέρχονται ἀποσυρμένοι ἐκ τοῦ χοροῦ ὁ Κλέων καὶ ἡ προσωπίδοφόρος.

ΚΛΕΩΝ.

Προσφιλής μοι ἄγνωστος, μήπως εἶδές που μεταξὺ τῶν χορευόντων τὴν σύζυγόν μου;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

* Ἀναπαύθητε ἐδῶ ἐπ' ὀλίγον, ἐγὼ δὲ ὑπάγω ν' ἀναζητήσω αὐτὴν μεταξὺ τῶν κυριῶν· εἶδες ὅτι οὐδεὶς μᾶς ἐγνώρισε· πρόσεχε ὅμως τώρα ὅτε θὰ ἦσαι μόνος· μήπως ἔλθῃ τις καὶ σὲ ἀναγνωρίσῃ, διότι ἐκινήσαμεν πολὺ τὴν περιέργειαν τοῦ κόσμου.

ΚΛΕΩΝ.

Δὲν πιστεύω νὰ δυσχεραστῆθῃς διὰ τὴν οἰκειότητα, ἣν σοὶ δεικνύω, ἀξιώραστος κυρία, διότι ἐρχούντως πλέον ἐσχετίσθημεν.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἐσχετίσθης πρὸς τὸ ἄγνωστον.

ΚΛΕΩΝ.

Τοῦτο ἐπιζητοῦσιν οἱ ποιηταὶ καὶ οἱ φιλόσοφοι· καὶ μολονότε οὔτε ποιητὴς εἶμαι οὔτε φιλόσοφος, ἐντούτοις αἰσθάνομαι ὅπως καὶ οὔτοι ἐμαυτὸν ἀναπτερούμενον παρὰ σοί, νομίζω ὅτι

ῥεμβάζω ὡς ποιητὴς τείνων πρὸς τὸ ἄγνωστον, ὅτι ἡ ψυχὴ μου ἀνευ δεσμῶν πλανᾶται εἰς κόσμους ἀθανασίας.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Σὲ παρακαλῶ, ἄφες τὰς θεωρίας τῆς μεταφυσικῆς· δὲν εἶνε ὁ κατάλληλος καιρὸς.

(τύπτει αὐτὸν διὰ τοῦ ῥιπιδίου τῆς.)

ΚΛΕΩΝ.

Δὲν θὰ σὲ γνωρίσω ἐπὶ τέλους; ἀπόρριψον τὸν ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν καμμέλανον αὐτὸν μανθῦαν σου.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Πόσον εἶσαι κοῦφος! Ἄν, ὅπως ἔλεγες, ἦμαι διὰ σὲ τὸ ἰδανικὸν ἄγνωστον, τότε ζητῶν νὰ μὲ γνωρίσῃς, ζητεῖς νὰ ἀποθάνῃς· ζῆσε ὀλίγον· εἶνε ζωὴ διὰ σὲ αἱ στιγμαὶ αὐταὶ, ζῆσε ὅπως ζῶσιν οἱ ποιηταὶ ἐπὶ τῆς γῆς· οὔτοι εὐρίσκουσι τὸ ζητούμενον ὅταν ἀποθάνωσι.

ΚΛΕΩΝ.

* Ἐχεις δίκαιον, διότι δὲν ἔζων πρὸ ὀλίγου, ἢ μᾶλλον οὐδὲν θέλγητρον δυνάμενον νὰ καταβάλλῃ τὸν καταβιβρώσκοντά με ἀλλόκοτον μαρσμον εὐρίσκον· ἐνῶ ἤδη αἰσθάνομαι, αἰσθάνομαι...

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄρκει λοιπόν· εἰς καλοῦ ὁδηγοῦ χειρὸς ἔπετες.

ΚΛΕΩΝ.

Μὲ ἀποπλανᾷ ὁμοῦς ὁ ὁδηγός μου, μὲ φέρει εἰς χώρας, ὅπου τῇ ἀληθείᾳ δὲν θὰ εὐρίσκω μετ' οὐ πολὺν ἀέρα δι' ἀναπνοῆν, ἂν ἡ πνοὴ τῶν χειλέων τοῦ ὁδηγοῦ μου παύσῃ περιβάλλουσά με.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Τότε θὰ εὕρῃς τὴν σύζυγόν σου, σύντροφον, φίλην παρὰ σοί. Βλέπεις; ἀπ' ἐναντίας· σὲ φέρω εἰς τὴν εὐθείαν ὁδὸν ἀποπλανώμενον. Περιμένε λοιπόν ὀλίγον· ὑπάγω νὰ εὕρω τὴν σύζυγόν σου, διὰ νὰ λάβῃ τὸ δράμα ἡμῶν χαρακτῆρα κωμικόν. Πόσῳ θὰ γελάσωμεν, ἐπειδὴ δὲν θὰ σὲ γνωρίζῃ.

ΚΛΕΩΝ.

Εἶσαι θαυμασία' ποία εἶσαι ;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄφες με νὰ ὑπάγω' μὴ μὲ βιάζης, διότι ἀποκαλύπτω τὰ πάντα. Δὲν ἔννοεῖς ὅτι εἰς τὴν θέσιν εἶσαι τώρα, φίλτατε Κλέων, εἶσαι ἀρεῖος, ἵνα μὴ εἶπω γελοῖος ;

ΚΛΕΩΝ.

Δαίμων, δαίμων' λίαν εὐφυῶς μὲ περιέπλεξας εἰς δίκτυα. (ἢ Προσωπίς γελῶσα σαρκῶνιον ἐξέρχεται) Γελᾶς ! γελᾶς ! ναί, εἶμαι ἄξιος οἴκτου. Καταβληθεὶς ὑπὸ τῆς μετὰ τὴν σφοδρότητα τοῦ πάθους χλιαρότητος, βλέπω τὴν εὐδαιμονίαν μου θολομένην καὶ ὀσονούπω μέλλουσιν νὰ ἀπολεσθῇ.

(Κάθηται θέτων τὴν κεφαλὴν του μετὰ τῶν δύο χειρῶν καὶ μένει εἰς τὴν θέσιν ταύτην βυθισμένος εἰς σκέψεις.)

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

(εἰσερχομένη καὶ ἀπαρτῆρητος πλησιάζουσα αὐτόν.)

Αἶ ! φίλτατε Κλέων, τί ἔπαθες ;

ΚΛΕΩΝ (ἐκτινασσόμενος.)

Ἦλθες ; ποῦ εἶναι ἡ σύζυγός μου ; Σὲ παρακαλῶ, εἰπέ αὐτῇ ὅτι εἶμαι ἐδῶ καὶ προσπάθησον νὰ μὲ δικαιολογήσης ὅσῳ τὸ δυνατόν, διότι τῇ ἀληθείᾳ . . .

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄλλὰ, φίλε μου, ἡ σύζυγός σας ἔφυγε πρὸ μιᾶς περίπου ὥρας, ὡς μοι λέγουν.

ΚΛΕΩΝ.

Ἔπάγωμεν εἰς τὴν οἰκίαν μου' θὰ ᾔν' ἐκεῖ.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Δὲν πιστεύω, διότι δὲν ἀνεχώρησε μόνη' συνοδευέτο ὑπὸ κυρίου τινος μετημφισμένου.

ΚΛΕΩΝ (ἐν τρεχῇ.)

Πῶς ; (κατ' ἰδίαν) Ἐνῶ ἐσκεπτόμην νὰ τῇ ζητήσω συγγνώμην ! ἰδοῦ, ἰδοῦ αἱ γυναῖκες ! λοι-

πὸν εἶχον βᾶσιν αἱ ὑποφύλαί μου, καὶ ἀπὸ ἐνόχου γίνομαι ἀμέσως τιμωρός.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Τί σκέπτεσαι νὰ κάμωμεν ;

ΚΛΕΩΝ.

Ἄλλὰ, κυρία, δὲν εἶνε δυνατόν' πιθανῶς θὰ ἐπέστρεψεν εἰς τὰ ἴδια ἡ σύζυγός μου.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄ ! μοὶ ἐπῆλθε λαμπρά τις ἰδέα. Ἐρωτῶμεν τὸν ὑπηρετήν σας, ὅστις θὰ ᾔνε ἤδη κάτω, ἂν ἐν τῷ μεταξὺ ἐπέστρεψεν ἡ κυρία του, ἢ στέλλωμεν αὐτόν νὰ ἰδῇ ἂν τὴν στιγμὴν ταύτην ἴσως ἐπανῆλθεν οἴκαδε ἡ Εὐτέρπη. Τότε πηγαίνω ἐγὼ καὶ τὴν εὐρίσκω' τῇ διηγοῦμαι ὅτι συνεπεία τῶν παρακλήσεών μου ἐπέσθης νὰ ἔλθῃς ἐνταῦθα πρὸς ἀναζήτησίν της καὶ ὅτι ἐξαλλος ἀκόμη τὴν ζητεῖς' ἐκείνη θὰ γελᾷ ὑποθέτουσα τὴν ἀνησυχίαν σου' αἴφνης εἰσέρχουσα τεθορυβημένος. Ἐκείνη ἀκόμη θὰ γελᾷ' τὸ πρόσωπόν σου θὰ ᾔνε ὀλίγον κωμικόν, ἀλλὰ δὲν σημαίνει' ἀπέναντι τῆς συζύγου σου ἄφες πᾶσαν μικροφιλοτιμίαν.

ΚΛΕΩΝ.

Κυρία μου, ἀφελῆτως πρέπει νὰ σὲ γνωρίσω' ἐπενέθης οὕτως εἰς τὰ οἰκογενειακά μου μυστήρια, καὶ τότε μόνον δύναμαι νὰ μὴ σὲ θεωρῶ ἔνοχον, ὅταν βεβαιωθῶ ὅτι . . .

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Κύριε, χαίρετε' σὰς ἐγκαταλείπω.

(Βαίνει πρὸς τὴν αἴθουσαν.)

ΚΛΕΩΝ (κρατῶν αὐτήν.)

Εἰπέ μοι ἀληθῶς, κυρία, γνωρίζεις τὴν Εὐτέρπην ; εἰπέ μοι ἐν συνειδήσει δὲν θὰ μὲ κατασχύνῃς ἀποκαλυπτομένη εἰς αὐτήν. Συγχώρει ἂν φαίνομαι αὐστηρὸς εἰς τὰς ἐκφράσεις μου, διότι βλέπετε εἰς ὅποιαν θέσιν εὐρίσκομαι.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Δὲν σὲ μέμφομαι δι' αὐτό' σοὶ λέγω ἐν τιμῇ

ὅτι ἐξ ἐμοῦ οὐδέν κακὸν θὰ προέλθῃ, ἔσο δὲ βέβαιος ὅτι ἡ σύζυγός σου οὐδέν τὸ ἐπιλήψιμον θὰ εὕρῃ εἰς τὴν διαγωγὴν σου· ἀρκεῖ νὰ μὲ ὑπακούῃς τυφλοῖς ὄμμασι.

ΚΛΕΩΝ.

Παράδοξος γυνή! ἡ ὑπόθεσις καθίσταται λίαν μυθιστορική (εἰσέρχονται πλείστοι χορευταὶ προσωποφῶροι καὶ μί.) Ὁ χορὸς διεκόπη, πρέπει νὰ σπεύσωμεν, διότι φοβοῦμαι μὴ ἀνακαλυφθῶ.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Δὲν πὲ ἀναγνωρίζουν, ἔτο βέβαιος· οὐδ' ἐνὲ κἀνεὶς θὰ γνωρίσῃ· περιέμενε ὀλίγον ἐν σιωπῇ· ὑπάγω νὰ ἐρωτήσω τὸν ὑπηρετὴν σας κάτω περὶ τῆς Εὐτέρπης.

(Ἐξέρχεται.)

ΚΛΕΩΝ (ἰδίᾳ.)

Ἀπώλεσα πλέον πᾶσαν πεποίθησιν· ποῖος εἶνε ὁ δίκμων οὗτος; Ἴδού ἐγὼ πλανώμενος εἰς λαβύρινθον ὑποψιῶν, σκέψεων, αἰσθημάτων. Ἀφ' ἐνός ἐνδιαφέρομαι διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς Εὐτέρπης, ἀνησυχῶ, βασανίζομαι, διότι ἐφάνην σύζυγός μωρός, ἐξημμένη κεφαλὴ· ἀφ' ἐτέρου ἡ γυνὴ αὕτη μὲ σαγηνεύει· λησμονῶ αἴφνης τὴν κατάστασίν μου, νομίζω ὅτι δὲν εἶμαι ἐγγυχμος, ὅτι μοὶ ἀποδίδεται ἡ πρὸ τοῦ γάμου μου ἐκείνη ἐλευθερία, δι' ἧς ἐπερόμην εἰς νεανικὰς παραπλανήσεις, συγκινοῦμαι, ἡ καρδίᾳ μου πάλλει ὡς ἄλλοτε. Πρὸ δύο ὥρων ἠσθανόμην ἐκλιποῦσαν δι' ἐμὲ πᾶσαν ἰαμάδα ζωῆς, κατηρώμην τοῦ γάμου τὴν μονοτονίαν, ἐζήτουν σφοδρὰς συγκινήσεις, ποικιλίαν ὑπάρξεως.

(Διάφοροι χορευταὶ περικυκλοῦσιν αὐτόν.)

α'. χορευτῆς.

Ἴδού εἰς ὅστις ἔχασε τὰ νερά του κατὰ τὴν κοινὴν παρομίαν.

β'. χορευτῆς.

Αἱ κύριε! δὲν ἐξέρχεσθε εἰς τὸν ἐξώστην· ἀτενίσθητε τὴν σελήνην; Ὅτ' ῥιμύσσετε καλλιτέρᾳ.

(Γέλως.)

γ'. χορευτῆς

Τί λέγεις, ἀδελφέ! στοιχηματίζω ὅτι δὲν εἶνε ἐραστῆς ἀποτυχὼν, ἀλλὰ σύζυγός· καὶ ἡ δικόρυφος ἡμισέληνος τῆς ἐσπέρας ταύτης κακὴν ἐντύπωσιν θὰ τῷ προξενῇ βεβαίως.

ΚΛΕΩΝ

(ἀποσυρμένος εἰς τὴν ἄλλην ἄκρην τοῦ δωματίου ἐν μέτρῳ ἑμίλου κυριῶν.)

Ἄς ἴδωμεν καὶ τὰς χρυσαλίδας· αἱ ζωολογικαί μου μελέται καλῶς βαίνουνσι.

α'. Κυρία.

Κινεῖτε, κύριε, πολὺ τὴν περιέργειάν μας.

ΚΛΕΩΝ.

Δὲν θίγω οὔτιω τὴν λεπτοτέραν τῶν χορδῶν σας, οὐδ' ἑκτακτόν τι γεννῶ ἐν ὑμῖν.

β'. Κυρία.

Πραγματικῶς, γεννᾶτε ἐν ἡμῖν τὰς κοινοτέρας τῶν ἐντυπώσεων.

ΚΛΕΩΝ.

Ἄρα καὶ τὰς μεγίστας· ἀγαπάτε τὸ κοινὸν ἐν γένει.

α'. Κυρία.

Καὶ διατί ὄχι· ἀφοῦ μᾶς ἐπευφημεῖτε διὰ τὸ δράμα τὸ ὁποῖον παιζοῦμεν ἐπὶ τῆς παγκοσμίου σκηνῆς;

(Ἀκούεται τὸ προανάκρουσμα τοῦ χοροῦ.)

ΚΛΕΩΝ.

Βεβαίως· διότι ὅπωςδήποτε, ὡς καλαὶ κηθοποιοὶ μᾶς διασκεδάζετε διὰ τῶν παραστάσεων σας· κάποτε μόνον πληρόνομεν ἀκριβὰ τὴν εἰσοδον.

γ'. Κυρία.

Καὶ ἡμεῖς κάποτε σᾶς πληρόνομεν ἀκριβὰ, διὰ νὰ μᾶς χειροκρατήτε καὶ νὰ εὐδοκιμήσωμεν οὕτω·—σᾶς ἐκλέγομεν δηλαδὴ ὡς συζύγους.

(Οἱ χορευταὶ κατὰ ζεύγη εἰσέρχονται εἰς τὴν αἴθουσαν· ἐλάχιστοι μόνον μένουσι κλημένοι.)

ΚΛΕΩΝ.

Συγκεντρώσατε ἤδη τὴν εὐφροίαν σας εἰς τοὺς πόδας.

(Σπεύδει πρὸς τὴν Προσωπίδα εἰσερχομένην.)

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Προσυχὴ ἤναγκάσθην ἔξω νὰ εἶπω ὅτι εἶσθε σύζυγός μου, διότι κάπως μὲ ἀνεγνώρισαν. Μὴ ὀμιλῆς πλέον πρὸς τοὺς προσκεκλημένους.

ΚΛΕΩΝ.

Λοιπὸν ἡ σύζυγός μου . . .

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄγνοῶ εἰς τὴν οἰκίαν δὲν μετέβη οὐδὲ πρὸ τῆς ἀφίξεως τοῦ ὑπκρέτου σας ἐδῶ, οὐδὲ μετὰ ταῦτα. Τὸν ἔστειλα ἐκεῖ, ἀλλ' ἐπέστρεψε λέγων μοι ὅτι ἐνθυμήθη πῶς ἡ κυρία του φεύγουσα τῷ εἶπε : Κοιμήσου, ἂν θέλῃς· ἐγὼ ἀργὰ πολὺ θὰ ἐπιστρέψω, περὶ τὴν αὐγὴν.

ΚΛΕΩΝ.

Εὐρίσκομαι εἰς μεγίστην ἀπορίαν. Ἐλθε, ὦ φίλη μου, — νομίζω ὅτι ἔχω πλέον τὸ δικαίωμα νὰ σὲ καλῶ οὕτω, παράδοξος γύναι — ἐλθε, ἄς φύγωμεν ἐντεῦθεν.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Νὰ φύγωμεν; ἀλλὰ θὰ ἐγκαταλείψῃς οὕτω τὴν διασκέδασιν ταύτην; αὐριον πλέον δὲν ἔχομεν ἀποκρέω· ἡ ἐσπέρα αὕτη εἶνε ἡ τελευταία, καθ' ἣν δύναται τις νὰ εὐθυμήσῃ ὀλίγον ἀπορρίπτων μακρὰν ἐπὶ τινος ὄρας πᾶσαν βιωτικὴν μέριμναν. Ἀφίπτανται ἀπόψε ἡ μνήμη, αἱ ὀδύνη, αἱ φροντίδες· ἄς λησμονήσωμεν χορεύοντες.

ΚΛΕΩΝ (ἰδίᾳ).

Καὶ ἀληθῶς εἶμαι μωρὸς καταβαλλόμενος ὑπὸ ἀνησυχίας, ἐνῶ παρουσιάζεται περίστασις ἀποδιδουκά μοι τὴν ἐλευθερίαν. (πρὸς τὴν Προσωπίδα.) Ἀς λησμονήσωμεν, ναι . . . τὸ πᾶν, παραδιδόμενοι ὁ εἰς εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἄλλου . . .

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Κύριε . . .

ΚΛΕΩΝ.

. . . Διὰ νὰ χορεύσωμεν· δὲν μὲ ἀφήσατε νὰ τελειώσω.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄχι, δὲν χορεύω.

ΚΛΕΩΝ.

Διατί; ἤλλαξες φρόνημα, φιλιτάτη μοι ἀγνωστος;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Θὰ φύγω· βλέπω τὸν σύζυγόν μου ἐκεῖ ἀτενίζοντά με κάπως ὑπόπτως. Θὰ με ἀνεγνώρισεν ἴσως, ἐνῶ μὲ ἔχει χάσει κ' ἐκείνος, ὅπως καὶ ὑμεῖς τὴν σύζυγόν σας καὶ . . .

ΚΛΕΩΝ (ἰδίᾳ).

Κατηραμένη λέξις! ἐπέρχεται πάλιν ἡ φοβερὰ μου ἀνησυχία μόλις καθησυχάσασα ὀλίγον. (πρὸς τὴν Προσωπίδα) Κράτησόν με παρὰ σοί, φιλιτάτη, ὡς ὑπερασπιστήν σου· ἂν ἔλθῃ, εὐρίσκω μέσον νὰ τὸν ἀποδιώξω.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Καὶ ἔπειτα δυσχερεστεῖσαι, κύριε, διὰ τὴν διχωγὴν τῆς συζύγου σου· ἀξιώλογα! Ἄφες με μόνην· δύναμαι καλῶς νὰ ὑπερασπισθῶ· εἶμαι φίλη στενὴ τῆς συζύγου σου καὶ ἔχομεν τὰς αὐτὰς ἀρχάς.

ΚΛΕΩΝ (ἰδίᾳ).

Εἶμαι γελοῖος ὅμως· μὲ ἐμπαίζεις, ἰδοὺ. Ἄ! Εὐτέρπη, Εὐτέρπη, πόσον μὲ βλάπτεις! (πρὸς τὴν Προσωπίδα μετὰ προσποιημένης ἀδιαφορίας) Λοιπὸν δὲν θέλεις, φίλη μου, νὰ μείνω φρουρὸς παρὰ σοί;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Καὶ διατί ὄχι; μείνε.

ΚΛΕΩΝ.

Θὰ μείνω ὅμως εἰς ἐνοπλον κατάστασιν!

(λαμβάνου την χεῖρά της) καὶ ἴσως, ἴσως ἐπαναστατήσω ἀπαιτῶν τὴν κατάργησιν τοῦ ἐπιβαλλομένου μοι βαρέως περιορισμοῦ ὑπὸ τοῦ κυβερνήτου μου.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ (ἀποσυρμένη μικρὸν.)

Πρόσεχε, πρόσεχε, Κλέων. Σκέφθητι τὴν θέσιν σου καὶ τὴν θέσιν μου ἐνταῦθα.

(Τὸ δωμάτιον κενοῦται· μένουσι μόνον ἐν αὐτῷ ὁ Κλέων καὶ ἡ Προσωπίς.)

ΚΛΕΩΝ.

Τὴν θέσιν μου; ἡ θέσις μου εἶναι γελοία ἀπέναντι σοῦ, κυρία, τὸ βλέπω· καὶ δύναμαι νὰ ἔχω τὴν ἀπαίτησιν ν' ἀποκαλυφθῇ; τοῦλάχιστον εἰς ἐμὲ, ἵνα μὴ ἐμπαίζωμαι πλέον οὕτω φρικωδῶς· ἡ δὲ θέσις σου εἶνε ὅμοια πρὸς τὴν τῆς συζύγου μου ἀπόψε καὶ πρέπει ἐπὶ τέλος νὰ σὰς δοθῇ ἐν μάθημα. Θὰ ἐκδικηθῶ ἐπὶ σοῦ.

(Ἐκτείνει τὴν χεῖρα ἵνα βίβῃ τὸ προσωπίδιόν της.)

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ (ὑπερασπιζομένη.)

Προδότα! οὕτω λοιπὸν μὲ ἀνταμείβεις, διότι ἔχασα τὴν ἐσπέραν μου μετὰ σοῦ; Χαῖρε, ἀναχωρῶ.

ΚΛΕΩΝ.

Συγχώρει, μείνε, μείνε. Θέλεις ἐγὼ νὰ φύγω, θέλεις; φεύγω· ἀλλ' ὄχι, εἶν' ἀδύνατον, δὲν ἐπιθυμῶ νὰ χωρισθῶμεν οὕτως· ἐννοῶ ὅτι ἡ κατάστασις μου τῆς ἐσπέρας ταύτης ἐγέννησεν ἐν σοὶ μικρὰν τινα...

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Τί ἐννοεῖς, κύριε, λαμβάνων τοιοῦτον ὕφος;

ΚΛΕΩΝ.

Ὅτι θὰ μείνω ἀπόψε παντοῦ μετὰ σοῦ. Θὰ ἦμαι σύντροφός σου καὶ θὰ τρέφω καὶ ἐλπίδας, διότι οὕτω μόνον ἐξασφαλίζω τὴν ὑπόληψίν μου.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Φαντάζεσαι ὅτι σὲ φοβοῦμαι, διότι εὐρέθην περιπεπλεγμένη ἕνεκα τῆς ἀγαθότητός μου; Δὲν ἦσο μέχρι τοῦδε προπετής, ἀλλ' ἤδη κατέστης τοιοῦτος.

ΚΛΕΩΝ.

Ὅχι, δὲν εἶμαι προπετής· ἀλλ' ἀγνοῶ διατὶ σὺ, γυνὴ οὔσα τόσον παράδοχος, θέλεις νὰ μὲ πείσης ὅτι εἶσαι καὶ ἄτρωτος. (καθήμενος εἰς ἀνακλινητῆρος) Κάθησαι, πικρακαλῶ, πλησίον μου, φιλότατη μοι ἀγνωστος· ἄς ὁμιλήσωμεν ὡς φίλοι, διότι ἐδώκαμεν ἤδη ἀμοιβαῖα δείγματα φιλίας καὶ συμπαθείας (ἡ Προσωπίς κἀήται.) Εἶπέ μοι, δὲν ἤσθάνθης ποτὲ παράδοξα αἰσθήματα, ἐν μιᾷ στιγμῇ γεννώμενα καὶ ὠθοῦντα εἰς ἰδιωτρόπους ἄλλως καὶ ἀπροβλέπτους συνταυτίσεις ψυχῶν;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ποτέ! κακὴν ἰδέαν ἐσχημάτισας περὶ τῆς ζωηρότητός μου.

ΚΛΕΩΝ.

Σὺ! εἶν' ἀδύνατον· σὺ, ἥτις τὴν στιγμὴν ταύτην ἀκόμη κρύπτεσαι ἀπὸ τοῦ συζύγου σου καί...

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄκουσον, σοὶ ἐκμυστηρεύομαι, ἐπειδὴ μὴ θέλουσα ἠναγκάσθην νὰ γνωρίσω ἀπόψε ἐν τῶν πικροτέρων τοῦ βίου σου ἐπεισοδίων, νὰ διῖδω ὅ,τι οὐδ' ὑπόπτεις ἴσως μέχρι τοῦδε, καὶ νὰ παρασταθῶ μάρτυς τῆς χαλαρώσεως τοῦ μετὰ τῆς συζύγου σου δεσμοῦ, ὅπερ ὀδυνηρότατον διὰ σέ. Ἄκουσον· παρεσύρθη καὶ ἐγὼ ἄλλοτε μεθ' ὀρμῆς, τυφλῶς, δὲν τὸ ἀρνοῦμαι· ἀλλὰ δὲν ἀποκαλῶ ἰδιότροπον ἐπιθυμίαν τὴν τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, τὴν τοιαύτην αἰφνιδίαν ἐξέγερσιν τῆς καρδίας. Γεννῶνται πολλάκις ἐν ἡμῖν πάθη σφοδρὰ, ὅκτῳ μόνον ἡμέρας διαρκοῦντα· ἀλλ' εἶνε πάθη.

ΚΛΕΩΝ (μετ' ἐνθουσιασμοῦ.)

Ἐπάρχουσι καὶ πάθη ἐν μιᾷ ὥρᾳ γεννώμενα καὶ φλογιζόντα, ὡς ἐάν ἦσαν αἰώνια.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ναί· ἀλλ' εἶνε ταῦτα στιγμιαία τις καὶ σφοδρὰ ἐξαφίς, ἢν καταπαύουσιν διαδέχεται ἀμέσως ἡ ἀποστροφή καὶ ἡ φρίκη. Ναί· παραδέχομαι ὅτι μετὰ μεγαλειτέρας δυνάμεως αἰσθάνεται τις τὰ βραχυτέρας διαρκείας πάθη· ἀλλὰ

διατί; διότι κλαίει δι' αὐτὰ καὶ ἐρυθριᾷ ἐφ' ὅλης του τῆς ζωῆς.

ΚΛΕΩΝ.

Διατί ἐρυθριᾷ, ἀφοῦ τὸ αἰσθημα τοῦ πάθους τούτου ἦτο ἐνδύμυχον, ἀγνόν, εὐγενές καὶ ὑψηλόν; Διατί ἐρυθριᾷ, ἀφοῦ ἔχει τὴν πεποιθήσιν ὅτι τὸ αἰσθημα τοῦτο τοῦλάχισον ἦτο ἀμοιβαίον;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Διότι πιθανῶς δὲν ἦτο ἀμοιβαίον· ποῖος σὲ βεβαίως περὶ τῆς ἀμοιβαιότητος ὁποιοῦδέποτε αἰσθήματος;

ΚΛΕΩΝ.

Ἦν τὸ αὐτόματον, τὸ ἀκαταμάχητον εἶνε νόμιμον καὶ ἐκ θείας ἀπορρέει πηγῆς.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Ἐπωφελεῖσαι τῆς θέσεώς μου ἀπέναντι σοῦ· διατί, φίλε μου, θέλεις νὰ μ' ἐξυθρίσης, ἐπειδὴ ἐφάνην ἐξαλλος γυνή; Εἶμαι ἐνθουσιώδης, τὰ εἶπα, ἀλλὰ δὲν ἔχω ἐνθουσιασμὸν διὰ σέ.

ΚΛΕΩΝ.

ὦ Λουκρητία, Λουκρητία! μήπως σκοπεύεις νὰ φονευθῆς αὔριον, διότι σοὶ ἐξεδήλωσα...

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Πῶς; νομίζεσαι ἤδη Σέξτος; Ἄλλ' ἔσω· ἐγὼ σοὶ λέγω ὅτι ἡ Λουκρητία κακῶς ἔπραξεν αὐτοκτονήσασα· ὁ Σέξτος δὲν τὴν ἀπέηλυσεν· διότι ὁ ἐπωφελούμενος τῆς ἀδυναμίας γυναικός, οὐδέποτε εἶνε ἀληθῆς ἐραστής. Ἄλλὰ τί ματῶως συζητῶ; Σὺ, κύριε, δὲν μὲ γνωρίζεις· καὶ ἐπὶ τέλους δὲν δύνασαι παντελῶς νὰ μὲ βλάψης, ἐνῶ ἐγὼ δύναμαι, ἂν θέλω. Σὲ ἐλεεινολογῶ, χαῖρε.

(Ἐγείρεται μετ' ὀργῆς καὶ φεύγει.)

ΚΛΕΩΝ (μόνος).

Ἰδιότροπος γυνή! ποία ἄρα γε ἦτο; Κάτοχος τῶν οἰκογενειακῶν μου μυστικῶν, ἰσχυρὰ ἀπέναντι ἐμοῦ, διότι μὲ περιεφρόνησε, ἀφοῦ μὲ παρέσυρε διὰ τῆς μαγείας τῆς, μ' ἐγκαταλείπει ἤδη μόνον μετὰ τῆς αἰσχύνῃς μου! Μωρὸς, μω-

ρὸς ἐγώ! Ἐξώθησα τὴν σύζυγόν μου διὰ τῆς παραδόξου μανίας ἣν ἔχω νὰ τυραννῶ διὰ τῶν λόγων αὐτὴν, εἰς βῆμα δι' ὃ μυριάκις μετανοῶ, θὰ μετανόησεν δὲ κ' ἐκεῖνη. Τὴν δὲ γυναῖκα ταύτην, τὴν μόνην δυναμένην νὰ μὲ ὠφελῆτι, ἐπίσης δὲ καὶ νὰ μὲ βλάψῃ ἤδη, τὴν ἰνάγκασα νὰ μ' ἐγκαταλείψῃ... Τίς οἶδεν! ἴσως αὕτη γνωρίζει κάλλιον ἐμοῦ τὴν διαγωγὴν τῆς συζύγου μου. Ἀείποτε οἱ ἄνδρες γίνονται πρόξεναι τῶν δεινῶν ὅσα ἕνεκα τῶν γυναικῶν πάσχουσιν. Ἄν γυνή τις σὲ ἀγαπᾷ, σὺ οὐδ' εὐγνωμονῶν διὰ τὰς θυσίας τῆς, βασανίζεις αὐτὴν, ὀλίγα ὀλίγισα μόνον ἀπαντοῦσας, τὴν δυστυχῆ! καὶ ἔπειτα ἀπορεῖς πῶς; ἐξαντλεῖται ἡ ὑπομονή τῆς, πῶς ἀποσπᾶται ἀπὸ τῆς πίστεως, καὶ αἰσθανομένη τὴν κοινὴν εἰς τοὺς ἀνθρώπους καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἐρώσας ψυχὰς ἀδυναμίαν, ἀποθαρρύνεται καὶ συλλαμβάνει ἐλπίδας μελλούσης εὐτυχίας, ἐλπίδας παραλόγους βασιζομένας εἰς δεύτερον πρὸς ἄλλον ἄνδρα ἔρωτα! Ἄν γυνή τις δὲν σὲ ἀγαπᾷ, σὺ ἀπορεῖς διὰ τὴν ψυχρότητα τῆς, ἀποκαλεῖς αὐτὴν φιλάρεσκον, ἀπαιτεῖς νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς μωρὰς σου φλυαρίας· καὶ τότε ἀποκαλεῖς αὐτὴν ἀναίσθητον, ὅπως ἀποκαλεῖς προδότιδα ἐκεῖνην ἣτις σὲ ἠγάπα, εἰς δὲ τὸν ἄπειρον ἔρωτά τῆς σὺ, ἕνεκα τοῦ ἐγωῖσμοῦ σου, δὲν ἤρκεσας. Πᾶσά μου ψυχικὴ δύναμις ἐξηντλήθη πλέον· ἤμην ἄφρον παιδίον μέχρι τοῦδε· ἀπώλεσα τὰς δυνάμεις μου καταχρασθεῖς αὐτῶν. Εὐτέρπη, πταίω ἐγώ· εὐδαιμόνει σὺ. Ἀπέρχομαι ἀπὸ τῆς αὔριον μακρὰν σου καὶ σὲ ἀφίνω ἐλευθέραν, ὀλίβαν. (μετὰ μακρὸν σκέψιν) Ἄς ὑπάγω κατ' οἶκον νὰ ἐτοιμασθῶ διὰ ταξείδιον.

(Ἀναχωρεῖ.)

ΣΚΗΝΗ Γ'.

Οἶκία τοῦ Κλέωνος· ἡ αὐτὴ αἰθουσα· ἡ Προσωπὴς γράφει ἐπὶ τινος τραπέζης, ἐνῶ ὁ Θανάσης φέρει τέτιον πρὸς αὐτήν· μετὰ τινα λεπτὰ εἰσέρχεται ὁ Κλέων.

ΚΛΕΩΝ (ἐμβρόντητος πρὸ τῆς θύρας.)

Πῶς; ἐδῶ εἶσαι, κυρία;

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΗΣ.

Ἄν ἤθελον νὰ μ' εὔρης ἐδῶ· ἀλλ' ἔσω! ἀφοῦ μὲ συνέλαβες οὕτω, σοὶ λέγω ὅτι ἔγραψον ἐλέγχουσα...

ΚΛΕΩΝ (σπεύδων προς αὐτήν.)

ὦ! μὴ μ' ἐλέγχῃς, κυρία, διότι γνωρίζω καλῶς πόσον ἀνοήτως σὰς μετεχειρίσθην. (κλίνων τὸ γόνυ πρὸς αὐτῆς) Συγχωρήσατέ με, κυρία· ἡ ἀνησυχία διὰ τὴν διαγωγὴν τῆς συζύγου μου, ἡ ταραχὴ μου, τὰ φῶτα ἐκεῖ, ἡ μουσικὴ, ὁ χορὰς, ὁ παράδοξος ὑμῶν τρόπος, πάντα ταῦτα μ' ἐθόλωσαν τὰς φρένας, συγχωρήσατέ με, δὲν εἶχον συναίσθησιν τῶν πράξεών μου, συγχωρήσατέ με.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ (ἐγείρουσα αὐτόν.)

Σὲ συγχωρῶ· ἰδοὺ σχίζω τὴν ἐπιπληκτικὴν μου ἐπιστολὴν καὶ οὐδὲν πλέον οὐδὲ προφορικῶς θὰ σοὶ εἶπω περὶ τῆς διαγωγῆς σου. Σὲ συγχωρῶ· καλὴν νύκτα καὶ ἡσυχίαν ψυχῆς.

(Βαίνει πρὸς τὴν θύραν)

ΚΛΕΩΝ.

Δύο λέξεις ἀκόμη, ὦραία καὶ καλὴ κυρία. Αὔριον ἢ μάλλον ἀπόψε ἀναχωρῶ. (κράζει τὸν Θανάσην ἔξω τῆς θύρας μένοντα) Θανάση, ἐτοίμασε τὸ κιβώτιόν μου τοῦ ταξιδίου. Θέσον ἐντὸς ὅ,τι κρίνεις καλόν, ἐνδύματα, ἄλλα πράγματα, μερικὰ βιβλία . . .

ΘΑΝΑΣΗΣ.

Φεύγετε, κύριε ;

ΚΛΕΩΝ.

Ναί· ἐτοίμασε ταχέως καὶ πήγαινε εἰς ἀνεύρεσιν ἀμάξης.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Ἄλλὰ, κύριε . . .

ΚΛΕΩΝ.

Ναί, κυρία, ἀναχωρῶ· εἶμαι σύζυγος δυστυχῆς πλέον, καὶ ὅμως ἀγαπῶ τὴν Εὐτέρπην ἀκόμη, καὶ ὅμως ἔγινα ἐγὼ, ἐγὼ αἴτιος τῶν δεινῶν μου.

(Δακρύει.)

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ (συγκεκινωμένη.)

Ἄλλὰ, κύριε Κλέων. . . Κλέων . . .

ΚΛΕΩΝ.

Δὲν ἀκούω, κυρία· εἶμαι μωρός. Σὲ παρακαλῶ ὅμως δι' ἀνάμνησιν ἑνὸς δυστυχοῦς ἀνθρώπου, ἑνὸς θύματος τῶν ἀχαλινώτων αἰσθημάτων του, ἀποκαλυφθῆτε νὰ σὰς ἀποχαιρετήσω εὐγνώμων ἐν μετανοίᾳ καὶ νὰ φέρω μετ' ἐμοῦ μακρὰν τὴν ἀνάμνησιν τοῦ μόνου φιδρουῦ μου ἐπεισοδίου κατὰ τὴν φοβερὰν ταύτην νύκτα δι' ἐμέ.

ΘΑΝΑΣΗΣ (εἰσερχόμενος.)

Κύριε, δότε με τὰ κλειδιά τοῦ κιβωτίου . . .

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

Φύγε, Θανάση, ὁ κύριός σου δὲν θὰ ἀναχωρήσῃ.

ΚΛΕΩΝ.

Ἄδύνατον, κυρία, ἀδύνατον. Ἡ δυστυχῆς Εὐτέρπη δὲν εἶναι πλέον δι' ἐμέ, οὐδ' ἐγὼ διαύτην. (πρὸς τὸν Θανάσην) Λάβε, Θανάση, τὰ κλειδιά.

ΘΑΝΑΣΗΣ (κατ' ἴδιαν.)

Μὰ τί τρέχει ; θ' ἀρχίσω νὰ κλαίω κ' ἐγώ· ἄλλ' ἄς ἐτοιμάσω τὰ τοῦ ταξιδίου πρῶτον.

(Ἐξέρχεται.)

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ (στεινωχουμένη.)

Ἄλλὰ, κύριε, ἄλλ' εἶνε ἀδύνατον· ἡ Εὐτέρπη σὲ ἀγαπᾷ.

ΚΛΕΩΝ.

Δὲν εἶμαι ἀντάξιός αὐτῆς· πταίω, πταίω.

Ἡ ΠΡΟΣΩΠΙΣ.

(λημβάνουσα αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος.)

Κλέων, ἡ Εὐτέρπη σὲ ἀγαπᾷ, ἡσύχασον. (ἐν ἀγωνίᾳ) Ἴδου τέλος πάντων.

(Ἀποβρίπτει τὸ προσωπεῖον.)

(ΚΛΕΩΝ (ἐμβρόντητος.)

Ἄ! ἡ Εὐτέρπη!

(Ἐντυγχάνεται αὐτὴν ἔξω φρονῶν. ὁ Θανάσης εἰσερχεται καὶ μένει ἀπολιθωμένος πρὸ τῆς θύρας βλέπων τὴν Εὐτέρπην.)

ΕΥΤΕΡΗΗ.

Λοιπόν . . . :

ΚΛΕΩΝ.

Λοιπόν, εἶσαι ἄγγελος, εἶσαι ἢ πρὸ δύο ἐτῶν
μνηστὴ μου, τῶν πάθων μου ὁ ἀστήρ.

(Καταπετάσσεται ἡ αὐλαία.)

ΙΩ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ.